והא יו דתאני יקריבו רבי שָמעון היא דאמר

מביאין קדשים לבית הפסול והא דתני ימותו

ר' יהודה היא דאמר מעשר תמורה

הויא 🍳 קסבר ר' יהודה תמורת מעשר מתה

וקסבר ר' יהודה תמורת מעשר מתה והתנן

אמרו משום ר"מ אילו היה תמורה לא היה

קרב מכלל דרבי יהודה סבר קרב וכי תימא

ר"מ למאי דסבירא ליה קאמר והתניא אין בין

אחד עשר לשלמים אלא שזה עושה קרושה

ליקרב וזה אין עושה קדושה ליקרב דברי ר'

יהורה קרוש ליקרב הוא דלא י (הוא) עביד

הא איהו גופיה קריב ועוד יו דתניא יאם מן

הבקר לרבות אחד עשר לשלמים יכול שאני

מרבה אף התשיעי אמרת וכי הקדש לפניו

מקדש או לאחריו מקדש הוי אומר לאחריו

מקדש 6 סתם סיפרא מני רבי יהודה וקתני

מן הבקר לרבות אחד עשר לשלמים (6)

אלא תרגמה ר' שמעון ברבי אבא קמיה דר'

יוחנן במעשר בזמן הזה עסקינן ומשום תקלה

אי הכי מאי איריא תרי אפילו חד גמי לא

מיבעיא קאמר לא מיבעיא חד ₪ דלית ליה

פסידא אבל תרי כיון דנפישי פסידא

לישהינהו עד דניפול בהו מומא יו וליכלינהו

קמ"ל איתמר האומר לשלוחו צא ועשר עלי

רב פפי משמיה דרבא אמר קרא לתשיעי

עשירי קדוש ולאחד עשר עשירי אינו קדוש

ורב פפא ז אמר יאפילו קרא לתשיעי עשירי

אינו קרוש דאמר ליה ילתקוני שדרתיך ולא

לעוותי ומאי שנא מהא דתנן יהאומר

ילשלוחו צא ותרום תורם כדעת יו בעל הבית

אם אינו יודע דעתו של בעל הבית תורם

בבינונית אחד מנ' פיחת עשרה או הוסיף

עשרה תרומתו תרומה אמרי התם סכיון

דאיכא דתרים בעין יפה ואיכא דתרים בעין

רעה אמר יו להכי אמרתיך הכא מעותא היא אמר יו לא איבעי לך למימעי:

הדרן עלך מעשר בהמה

וסליקא לה מסכת בכורות

א) (שבת קלו. עירובין צו: יומא מא. קדושין עו. סנהדרין פו. שבועות יג. כרימות כב.), כ' (קדושין תב: וש"נ), (ג) תרומות פ"ד מ"ד מ"ד כמובות צט: ק. תוספ' דתרומות פ״ה ה״ה קדושין מא., ד) וכתובות פ"ה ה" קרושן ממה. ד) [מכוצות ק_, ה) [שייך לעתי הקודס], ו) ואין נאכל. ל"ק, ו) [דטעות מעשר קריבה רש"ש], ח) קודס, ע) לעיל דף נג., י) [מכאן שייך עוד לעתי הקודס], כ) לפנינו לא נמלא במנחות פלוגתא דר"מ וחכמים בזה ול"ע, ל) [דף עה:], מ) ע"כ שיין לעמוד הקודם, ל) [נדל"ל דטעות], ס) [ויקרא פרק טו], ע) [סנהדרין פו.], כ) וכן פירש בקדושין מח: ועי"ש בתום' ד"ה פיחת, ל) והח טעונה. ז״ק, ק) כשמלאוס. ז״ק, ר) ע״כ בהקפת יד ולא בקמיכה גמורה וכו׳. ז״ק, ש) פירשתי מביא. ז״ק, ש) מהם לפר וא׳ מהם לעגל. ל"ק, א) והיכי עביד הכי והא בעי. ליק, א) והיר עביד הרי והם בער. ליק, צ) עמו החם. ליק, ג) א"נ בקרבן, ל"ק, ד) ל"ק מייו, 6) על מזבח החילון שנתן במתנה אחת כיפר ור"א סבר דמסיק להו לשם מים מיהו. ל"ק, ו) אשמו כו' ומסיק מים מיהו. ל"ק, ו) אשמו כו' ומסיק דמסיה כו'. נ"ה.

תורה אור השלם

1. ואם זבח שלמים קרבנו אם מן הַבָּקָר הוּא מַקְריב אִם זְּכָּר אָם נְקַבָּה תָּמִים יִקְריבָנוּ לִפְּנִי

הגהות הב"ח (ל) גמרא וקתני אם מן הנקר:

מוחה רש"י

סתם סיפרא מני ר' יהודה. והא סתם סיפרא הוא דגמורת כהנים תניא לה (שבת קלד). תורם כדעת בעל הבית. לפי מה שהוא מכיר בעל הבית אם עינו יפה או תכיר בענ הבית חם עינו יפה חו עינו רעה, עין יפה אחד מארבעים, עין רעה אחד מששים, שהתרומה לא נאמר בה שיעור מפורש, אלא ראשים דגנך, ואפילו כל שהוא חדרן עלך מסכת בכורות

שימה מקובצת

ל) דתני יקרבו אות י׳ נמחק: כ) הויא וסבר ר״י: ג) תי׳ הוא נמחק: ד) תניא אות ד׳ נמחק: נמחק: דן תניא אות ד' נמחק: קן חד דלא נפיש פסידא: ון מומא דליכלינהו אות ו' נמחק: ז] ור"פ משמיה דרבא אמר: זו כדעת של בעל הבית: עז אמר ליה להכי: ין אמר ליה לא: יאו שמעון היא דאמרן: ינן לא חיישינן וכן אשכח בכמה מקומות דלא חשו על הסמיכה כדאמרינן בפ' תמיד: יגו קאמר ובכריתות בפ׳ דם ש קאמו ובכולותו כפ ום שחיטה דתנן ושניהם מביאין חטאת אחד ובנזיר פ' שני וכר׳: ידן תנן ומייתי ליה בפ' האיש מקדש בהמה: מון שלמים והתם בעי סמיכה: עון ממשכנין את מוצאה להריא ומריח רו׳ ויורש מוצאה להביא נטכים כוי ויודש שמביא קרבן כו׳ סומך בו ובפ׳ התערובות נמי אמרינן מביא כו׳ סמיכה ע"כ באקופי ידי׳ בסמיכה גמורה: יון אמר דאבל אינו: יהן משלח וכן הא דבעי אימו: ייון משלח וכן ווא רבפי התם כו׳ קרבנותיו וקאמר ת״ש: יען ועגל וקאמר בגמ׳ גבי ששה לנדבה דאחד מהם לפר ועגל ובפ׳ כו׳ באות מצה דאמרי השולח: כן תיבת היה נמחק: כל) מניף אלמא בשלמים: כם פריך בגמרא והא בעי סמיכה כר' נשים ובפסחים פ' האשה: כגן וצ"ל דקרבן: כדן למיתה אם לא יקרבהו בלא סמיכה. ותיבת ילא יקרבהו בילא סמיכה. תויבת אבל יש לו תקנה ברעייה נמחק: לסן מותר להקריבו: זמן אבל בתערובת קדשים וכר: זמן אשם משום דאית ליה כו' וההיא דמביא: למן שאני כדקאמר נמי דמביא: למן שאני כדקאמר נמי התם עלה דההיא דאכל: התם עלה דההיא דאבל: לע) למזבח שהוא לנדבת צבור ולא בעי סמיכה: () נינהו וא"א לעשות כו' י"ל דשאני הך דשמעתין דכל חד: (d) סמיכה . ודאי דאין להקריב בלא סמיכה וראי דאין להקריב בלא סמיכה ורא"ת: (כן שזה שתי מתנות שהן ארבע וזה כר' "יל דפלוגתא: (ט) אחת כפר הלכך לר' יהושע ינתנו במתן אחת ור"א סבר במתן ארבע דמסיק להו לשם מים כו': (דן בההוא פרקא נמי משמע דר"ש אית ליה דר"א דמסיק להו לשם עצים גבי ההיא דאמר ר"ש למחרת:

ה) אין מביאין קדשים לבים הפסול. שאילו היו קריבים לריך לאוכלן כחומר שבהם דלריך להרים מהם חזה ושוק וליתן לכהנים ומתוך שהכהנים מועטין הן וי אין נאכל אלא לכהנים שמא לא יהו מצויין אוכלין לאותן חזה ושוק ויפסלו בלינה לאחר שני ימים ולילה אחד והשתא מביא אחד מהם שהוא מעשר לבית הפסול דהא מעשר ודאי אינו לריך הרמת חזה ושוק לכהנים אלא הכל נאכל לכל אדם ומלויין

לו אוכלין הרבה ולא ליתי לעולם לידי פסול לינה. במס׳ ובחים פ׳ כל הובחים שנתערבו לדף עה:) גמרי׳ פלוגתא דר״ם ורבנן דתנן אם שנתערב בשלמים ר"ש אומר שניהם שחטו בלפון ויאכל כחמור שבהן אמרו לו אין מביאים קדשים לבית הפסול: ממורה **הויא.** ותמורת מעשר אינה קריבה אלא מתה: **למאי דם"ל.** דה"ק לדידי דס"ל דתמורת מעשר אינה קריבה ז) לאו תמורה היא דאילו היה תמורה לא היה קרב: אין בין אחד עשר. שקראו מעשר לשלמים דעלמה הלה שזה עושה תמורתו ליקרב שהשלמים עושים תמורה ותמורתו הריבה אבל אחד עשר אין עושה תמורה ליקרב דסבר ר' יהודה דטעות מעשר הויא תמורה ואין תמורה עושה תמורה והאי ליקרב בתרא לא נקט אלא משום דיוקא הא איהו גופיה קרב שלמים: ד**מניא אם מן הבקר.** אם זבח שלמים קרבנו מן הבקר וגו': **לפניו.** קדוש^{ה)} שהוא עלמו קדוש מסתברא דאינו עושה חמורה אלא לאחר שהוא קדוש: **תרגמה.** להא דקתני ימותו: בזמן הזה. דלא ס"ל הא דרב הונא דאמר בריש פירקין ש) דהאידנא לא נהוג מעשר גזירה משום לקוח ויתום ולהכי אין מניחין אותו לרעות עד שיפול בו מום דדלמא אדהכי והכי אתי בהו לידי תקלה לידי גיזה ועבודה או אתי לשוחטן בלא מום הלכך כונסן לכיפה וימותו שם מאליהם: מאי איריא סרי. כי יצאו שנים בעשירי וקראן עשירי: **קרא למשיעי** עשירי קדוש. דלא מפסיד ליה כלל ואוכלו . במומו: אינו הדוש. דכיוו דשלמים הוא מפסידו חזה ושוק דמטי לחלק כהנים ומלי א"ל להפסידני לא שוימיך שליח: **ולא** לעווסי. והיינו עיוות שלריך לו להממין עד שתומם ועוד שאסור לגווה ולעבוד פיחת עשרה. שתרם אחת מארבעים בעין יפה: להכי אמדמיך. שאמדתי בדעתי שכך היה רצונך למרום כמה שחרמתי: לא איבעיא לך למיטעי. הלכך לא כלום הוא אומו טעות: הדרן עלך מעשר בהמה

רש"י כת"י

י בם אחם סרוייהו קדשי. ואפילו י״א דר מרישא לא שמעינן שהרי חשיעי קדוש בלא עקירות יי אבל יצאו ב' בי' הו"א דלא נתקדש הי"א אפילו קראו י' משום די"א בעי מתקדם הייה מפינו קרחו י משום דייה בעי עקירת שם עשירי: להא שמעחא. ילאו ב' ב'י וקרא יי דב' קדושים: י' ולא דבר. וקרא לייא עשירי דודאי לא קדש הואיל ולא נעקר שם עשירי ובת אחת לא הוי דנימא מגו דמייל עשירי ובת אחת לא הוי דנימא מגו דמייל בשירי ובת חסת כם היי דניתם מגד רחייב אלי חייל נמי אאידך: דאי לא סימא הכי. דבת אחת תרוייהו קדושים: ולא קדם. דאי קדם היי הקודם י' והי"א חולין דלא נעקר שם י' והוי עשירי וחולין מעורבין אם אינו מכירן: והוי עשירי וחולין מעורבין אם אינו מכירן: וקרים "א. ואיכא עקירה ומיהו יי גמור הויא יי דיי קדוש מאליו: והדר איערוב וקראן עשירי. ואין ידוע איזה מהם היה

קודם דלהוי איהו "י והאי ליקרב שלמים כדין ""א הלכך מעורבין הן ודינן מפורש לקמן דפליגי ביה: דהדר איערוב. ויצאו כאחם ורבוחא קמ"ל דאע"ג דקרייה ליי לקתן דפניגי בים: דהדה חיצרוב. הינח כסתת ורכותם קמייג דקנייה ליי
מני יי קדוש י״א הואיל ומעיקרא מיהת איעקר שם י׳: וכמאן. הא דקחשיב עקירם
בי׳ כי קריים י״א דוא כרבי לקתן. ואי קשיה לוקמא כגון דקרייה לההיא דקדים
דאפיק רישיה ט' לד״ה היוא עקירה הא לא קשיא דהואיל וקריי לט' ט' ומו לא
הוי עקירה או קרייה לי׳ ט' דתרי זמני ט' לאו כלום הוא: כי אמר רבי. עקירה
י״א לא הויא עקירה היכא דאית ליה אכםי בהמות טובא לעשר דאמרי׳ האי דקרייה
י״א או עישורא קאמר כלומר הכי אחד מן המעשרות שהפרש מדיר זה ויי קרייה
הייא חד עישורא קאמר כלומר הכי אחד מן המעשרות שהפרש מדיר זה ויי קרייה
הייא חד עישורא קאמר כלומר הכי אחד מון מעשר אחד הוא דוא לא וא ביו ביי דמו לי׳ הכם דלית ליה טופי דמו ל"ל נמימת היי מעשר אחד הלא אין מאן עישור ב׳ אלא ודא מייה ווהלא בעיקר חלמודא אף פרין ליה): ילאו ב' בעשיר. וקרא "י ירעו ודאי "א קרייה ווהלא בעיקר חלמודא אף פרין ליה): ילאו ב' בעשיר. וקרא "י ירעו ויאללו במומן: יקרבו. בשלמים דשלמים טעונים סמיכה ונסכים וחנופת אזה ושוק הר"מ בממחת דגרע לי"א דהא דיינה קרב שלמים ולימון חזה ושוק לכהן כיון דלא ידע הי מנייהו הוי "א הלכך קרבי חרוייהו שלמים: רבנן הוא. דפליגי על ר"ש דאמרי אין מביאין קדשים לבית הפסול לשריפה שלא כדין והכא כי קרב המעשר שלמים ויהיב חרי זמני חזה ושוק הססול לשריפה שלא לכהן ואינו והכא כי קרב המעשר שלמים ויהיב חרי זמני חזה ושוק לכהן ואינו ואינו הלא לכהינים ושמא לא לכהינים ושמא לא להינים ושמא לא מוצאו באונים הרבה לאכול ולא יאכל לבי ימים ילילה אחד וישרפום משום נותר. ופלוגתא דר"ש ורבנן בפ' כל הובחים דקתני שנתערב בזבחים ר"ש אומר ב' ישחטו בלפון ויאכלו כחמור שבהם והיינו ליום ולילה כדין אשם אחרו לו אין תביאין אשם לבית הפסול שחא לא יאבלו ליום ולילה אחד¹⁰: והסטן אמרו לו משום ר"מ. לר"י אלו היה חמורה לא היה קרב דמכלל דלר"י קרב י"א הפסק המדו על מפוס לעל היי עול של שים מתחים כמי של בי היי בי ללדידי דסייל של מים דאי לא מאי מהדר ליה. וכ"ח לר"מ למאי ודסילן קאמר דה"ק דלדידי דסייל דקרב שלמים מש"ה עביד ממורה דא מיא דאלו היה ממורה לא היה קרב: שזה עושה קדושה ליקרב. שלמים עושים בהמה אחרת קדושה ליקרב אם המירה בהם דקרב שנמים מש"ה עביד ממורה דמח ממורה היח דמנו היה מחורה נח היה קרב:
שזה עושה קדושה ליקרב. שלמים עושים בהמה אחרת קדושה ליקרב אם המירה בהם
זוה נושה קדושה ליקרב. שלמים מושים בהמה אחרת קדושה ליקרב אם המירה מחורה
זוח י"א אין עושין בהמה אחרת ליקרב דס"ל כי טעמיה דממורת ¹ מעשר תמורה
הוא חלין ממורה עושה תמורה: אם מן הכקר. גבי שלמים כתיב בוקרא וקרא
ימירא הוא דכתיב למטה ואם מן הלאן קרבנו ממילא ידע" דלעיל מיירי בבקר אלא
ה' דהבקר לרבות ""א לשלמים אם קראו עשיר": הקדש לפניו מקדש, המחפים
מי דהבקר לרבות "א לשלמים אם קראו עשיר": הקדש לפניו מקדש מורם שהוא עלמו קדוש או לאחריו מקדש

והא דתניא יקריבו ר' שמעון ילו דאמר מביאין קדשים לבית הפסול. ואע"ג דשלמים טעונין סמיכה ומעשר אין טעון סמיכה כדתנן במנחות (דף לב.) כיון דסמיכה לא מעכבא לא חיישינן ים ובפרק תמיד נשחט (פסחים דף סב. ושם) אמר כל הזבחים ערל וטמא משלחין

קרבנותיהן ליכא לאוקמא בבכור ומעשר דהא כל הזבחים קאמר ייו ובפ׳ שני נזירים (מיר מ.) נמי תנן שניהם מביאים קרבן על תנאי ובמס׳ שקלים (דף יא:) נמי תנן ידו בהמה שנמלאת מירושלים למגדל עדר זכרים עולות נהבות זבחי שלמים מוז 6) וטעונה סמיכה ולא משמע דאיירי ש במלאוה בעלים מדקתני עלה בראשונה היו ממשכנין שו מוצאיה להביא נסכים ויורש מביח קרבן חביו חע"ג שחינו סומך ובפ׳ התערובות נמי מביא אשמו ולוגו ואותו אשם טעון סמיכה וההיא סמיכה י) באקופי דלא גמורה היא למ"ד סמיכת אשם מלורע לאו דאורייתא ובגברא איירי כדמוכח בתוספתא ופ"ג דמו"ק (דף טו: ושם) אמר יו אבל אינו משלח קרבנותיו דכתיב שלמים כשהוא שלם ולא כשהוא חסר אבל אי לאו הרא היה משלח יקו ואומר המם מנודה מהו שישלח קרבנותיו ת"ש כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו ושלחו קרבנותיהן ובפ' בתרא דמנחות (דף קז.) תנן פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה שמביא פר ועגל יש ובגמ׳ גבי ששה לנדבה אחד ה) פר ועגל ובפ׳ כל המנחות באות מלה (שם סב: ושם ד"ה וכן) השולח קרבנותיו ממדה"י ם היה כהן מניף על ידו מדקתני מניף כאו בשלמים איירי דבעו סמיכה וליכא לאוקמא בקרבן נשים דהא קתני ליה רישא והאשה כהן מניף על ידה בכל הני משמע דלא חיישי׳ לסמיכה וחשה דבפ׳ כ"ה (גיטין כח: ושם ד"ה והא) גבי השולח חטאתו ממדה"י כו' פריך יכוא והא בעי סמיכה ומשני בעוף או בקרבן נשים ופ' האשה (פסחים דף פט.) תנן חמשה שנתערבו עורות פסחיהם ונמצא יבלת באחד מהם פטורים לעשות שני ולא מייתי מותר פסח על תנאי מטעם סמיכה משום דפסח אינו טעון סמיכה ומותר פסח טעון סמיכה ולא התירוהו להקריב בלא סמיכה ואע"ג דאיכא בפסח חיוב כרת ובפ׳ התערובות (זבחים עד: ושם ד"ה והא) נמני תנן נתערבו

קדשים בקדשים מין במינו יקרב לשם מה שהוא ופריך והא בעי סמיכה ומשני בקרבן נשים ול"ל ים קרבן שאין לו תקנה ברעייה ואולא למיתה יח יקריבוהו בלא סמיכה אבל יש לו תקנה ברעייה להן אסור להקריבו בלא סמיכה ולכך בההיא דשקלים וביורש הרב בלא סמיכה אבל יוז קדשים בקדשים יש להם תקנה ברעייה וכה"ג נמי מפליג התם גבי אשם כיו דאית ליה תקנה ברעייה וההיא דמביא אשמו ולוגו בי אמר התם לתקוני גברא שאני יח וההיא דאבל ומנודה איכא לאוקמה בעוף או בקרבן נשים ומה ששלחו ישראל קרבנותיהן במדבר בתמיד שבכל יום קאמר וההיא דפר ועגל בקייץ למזבח ^{ישו} וערל וטמא שאני דלאו בני סמיכה נינהו ערל א״א להמתין עד שימול כגון שמתו אחיו מחמת מילה וטמא כגון זב ומצורע ^{ג)} בקרבן הקבוע לו כגון עולת ראייה וחגיגה ^{ד)} (או כגון) שעובר עלייהו בבל תאחר וההיא דכהן מניף על ידו בערל וטמא ויורש וכדר׳ יהודה דאמר יוכש אינו סומך והא דשמעתין וההיא דשניהם מביאין חטאת אחת וההיא דנזיר שמביאין על תנאי שאני התם דבתחלת הפרשת הקרבנות לאו בני סמיכה נינהו לו דא"א לעשות בהן סמיכה ועוד י"ל הך דשמעתין כל חד בשעת הקרבתו שמא לא מחייב בסמיכה ולא דמי לקרבן שהוא בר סמיכה לאו וא"ת היכי קרבי הכא כיון דאין מתנות מעשר ושלמים שוה שזה לכן מתן ארבע וזה מתן אחת ומיהו י"ל פלוגתא היא בפ׳ תערובת (שם דף פ.) נתערבו מתן ארבע במתן אחת ר"א אומר ינתנו במתן ד' ר׳ יהושע אומר במתן אחת דכל הניתנים סבמתן ד׳ שנתנן במתן אחת לט יצא דר"א סבר מסיק להו לשם עלים מיהו בההוא לח פסקא משמע דר"ש אית ליה דר"א גבי למחרת מביא יאשמו דמסיק להו לשם עלים: במעשר בזח"ו. ברים פירקין (דף נג.) מסקינן אינו נוסג בומן הזה

משום תקלה ומ"מ אם עישר חל עליו שם מעשר: לתשיעי י קדוש. קסבר רב פפי דלא שייך כאן לתקוני שדרתיך ולא לעוותי כיון דנאכל במומו אע"פ שלריך להמתין עד שיומם ואסור בגיזה ועבודה א"נ היינו טעמא דאחד עשר לרב פפי משעה שילא עשירי עבדיה לשליחותיה דעשירי מאליו הדרן עלך מעשר בהמה וסליקא לה מסכת בכורות

לכהן הלכך א"ל לא לעוותי שדרתיך ולדעת כן לאו שלוחי אחה: אינו קדוש. דהאי נמי לקדום: הדרך עלן שעשו בחשות ושל אח ששבוג בברותה לעוותי הוא דבעי לאמחוני עד שיומס: כדעת בה"ב. כפי שהשליח יודע דעת צ"ה אם עינו יפה חורם אחד ממ' ואם עינו רעה אחד מס' לתרומה גדולה שכך שיערו חכמים: פיחם עשרה. שתרם ⁶ א' ממ' צעין יפה או הוסיף שתרם אחד מס' מרומתו תרומה ואמאי לימא ליה כי פיחת עשרה והפסידו לא לעוותי שדרתיך:

רבינו גרשום

הלכה ז (טור שם):

עין משפם

נר מצוה

בם א מיי׳ פ״ח מהל׳ בכורות בש א מיי פיים מהכי כטרות הלכה ב וכאידך מייד: ם ב מיי שם (טור יייד סימן שלא): סא ג מיי פייד מהלי תרומות

קדשים לבית הפסול: וסבר . י יהודה תמורת מעשר מתה. ר׳ יהודה תמורת מעשר מתה.
כתמורת חטאת: וכי תימא לר״מ
למאי דסבירא ליה. לנפשיה
קאמר דלר״מ קרבה ולר״ מתה:
אין בין אחד עשר לשלמים.
דעלמא אלא שזה שלמים
דעלמא עושה קדושה לוקרב. , קרבה: הא איהו גופיה קרב. . אע"ג דאמר תמורה כדקאמר יכי יש תמורה כו': הבקר לרבות זכי ישונמוז זכן יהבקו לדבות אחד עשר שקרב לשלמים הבקר דכתיב גבי שלמים דכתיב אם זבח שלמים קרבנו מן הבקר ה׳ 'תירא: אף התשיעי. לשלמים: וכי הקדש לפניו מקדש. כלומר מודם שהוא עצמו יהא קדוש קוום שהוא עצמו יהא קודש היאך מקדש לפניו להכי תשיעי לא מקדש אבל אחד עשר דהיינו . אחריו מקדש: אלא תרגמא. הא דתניא ימותו במעשר בזמן . הזה ומשום תקלה דלא לישדי ביה מום: קרא לתשיעי עשירי קרוש. דהא יכול לאוכלו כולו לאחר שיפול בו מום בלא פדיון: לאחד עשר עשירי אינו פדיון: לאחד עשר עשירי אינו קדוש. הואיל ומפסידו חזה ושוק שלו ואי משהי ליה עד שיפול בו מום צריך פדייה ולא עשה שליחותו: ולא לעוותי שאינו יכול לאוכלו תם: כדעתו של בעל הבית. לפי מה שמכיר דעתו של בעל הבית אם הוא יפה או לא שהרי נין יפה אה לא שההי אמדה נין יפה אחד מארבעים בינונית אחד מחמשים עין רעה אחד מששים דכתיב כז תרימו גם אתם לדעתכם: ופיחת עשרה או אום לו עוכם: (פיווו נשורה או הוסיף) עשרה תרומתו תרומה משום דאיכא דתרים הכי ואיכא דתרים הכי מצי למימר בהכי דתרים הכי מצי למימר אמדתיך שכך הוא דעתך לתרום ואית דתרים הכי הלכך תרומתו תרומה אבל הכא גבי מעשר מצי אמר ליה בעל הבית לא מצי אמר ליה בעל הבית לא איבעיא לך למטעא אלא הוה לך למקרא לְעשירי ודאי עשירי:

בארך שש התכחת כבית שמאי. בש"א נוטלין לידים ואח"כ מכבדין את הבית ובה"א כו' הלכה כב״ש דאמר ר׳ . בן חנניה אמר רב הונא בכולה . מתנית׳ הל׳ כב״ה לבר מהא כב״ש: שניה מי שאכל ושכח ולא בירך בש"א יחזור למקומו ויברך ובה"א יברך במקום שנזכר והלכה כב"ש דקי"ל יש י רברים הטעונין ברכה לאחריהן . במקומז ומאי ניהו פת: שלישית סוכה שאין בה ד' אמות אלא מחזקת ראשו ורובו ושלחנו ואמר ר' הונא (טוכה דף ג ע"א) זל׳ צריכה שתהא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו א"ל ר' אבא כמאן כב"ש א"ל אלא כמאן וא"ד דאמר לד מני ב"ש היא כמאן כב"ש א"ל אלא כמאן וא"ד דאמר לך מני ב"ש היא לא תזוז מינה ואמרינן בתר קושיין בתרתי פליגי בסוכה גדולה ובסוכה קטנה והלכה . כב״ש בסוכה קטנה כדאמר רב שמואל אמר רב כהנא ולית שמואל אמו דב כחנא דליתו הלכתא כב"ש בסוכה גדולה: ושתים בהתכלת כמה חוטין הוא נותן בש"א ד' ובה"א ג' כמה תהא משולשלת בש״א ד׳ אירטוח ורה"א ג' והל' רר"ש זצבעות ובה"א ג'י ההלי כב"ש כשתיהן דא"ר פפא הלכתא ד' כתוך ג' משולשת ד': ששית סדין בציצית בית שמאי פוטרין . ובית הלל מחייבין אף על פי שאנו אומרים הלכה כדברי בית הלל הא אמר רבא גזרה משום

הדרן עלך מעשר בהמה באלו שש הלכות כבית שמאי.